KENDELSE AFSAGT AF RETTENS PRÆSIDENT

13. januar 1995 *

I sag T-524/93,

Humphrey Hennessy, Timoleague (Irland), og de andre mælkeproducenter, der er nævnt i bilaget til nærværende kendelse, ved Solicitor Oliver Ryan-Purcell ved James O'Reilly, SC, og Barrister Philippa Watson, og med valgt adresse i Luxembourg hos Fyfe Business Centre, 29, rue Jean-Pierre Brasseur,

sagsøgere,

mod

Rådet for Den Europæiske Union ved juridisk konsulent Arthur Brautigam og Michel Bishop, Rådets Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos direktør Bruno Eynard, Den Europæiske Investeringsbanks Direktorat for Juridiske Anliggender, 100, boulevard Konrad Adenauer,

og

* Processprog: engelsk.

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved juridisk konsulent Dierk Booß og Christopher Docksey, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, bistået af advokat Hans-Jürgen Rabe, Hamburg, og med valgt adresse i Luxembourg hos Georgios Kremlis, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagner-Centret, Kirchberg,

sagsøgte,

hvori der i medfør af EØF-traktatens artikel 178 og artikel 215, stk. 2, er nedlagt påstand om erstatning for den skade, sagsøgerne mener at have lidt som følge af anvendelsen af Rådets forordning (EØF) nr. 857/84 af 31. marts 1984 om almindelige regler for anvendelsen af den i artikel 5c i forordning (EØF) nr. 804/68 omhandlede afgift på mælk og mejeriprodukter (EFT L 90, s. 13),

har

PRÆSIDENTEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS

afsagt følgende

Kendelse

1 Ved stævninger indgivet til Rettens Justitskontor den 28. oktober 1993 har Humphrey Hennessy og de andre sagsøgere, der er nævnt i bilaget til nærværende kendelse, i medfør af EØF-traktatens artikel 178 og artikel 215, stk. 2, anlagt sag mod Rådet og Kommissionen med påstand om erstatning for den skade, de mener at have lidt som følge af anvendelsen af Rådets forordning (EØF) nr. 857/84 af 31. marts 1984 om almindelige regler for anvendelsen af den i artikel 5c i forordning

(EØF) nr. 804/68 omhandlede afgift på mælk og mejeriprodukter (EFT L 90, s. 13, herefter benævnt »forordning nr. 857/84«), da denne ikke hjemlede tildeling af en repræsentativ referencemængde til producenter, som havde forpligtet sig til ikke at producere mælk i en begrænset periode i henhold til Rådets forordning (EØF) nr. 1078/77 af 17. maj 1977 om indførelse af en præmieordning for ikke-markedsføring af mælk og mejeriprodukter og for omstilling af malkekvægsbesætninger (EFT L 131, s. 13).

2 Sagsøgerne er også parter i sag T-541/93, McCutcheon m.fl. mod Rådet, hvori de har nedlagt påstand om annullation af Rådets forordning (EØF) nr. 2187/93 af 22. juli 1993 om tilbud om erstatning til visse producenter af mælk og mejeriprodukter, som midlertidigt har været forhindret i at udøve deres virksomhed (EFT L 196, s. 6, herefter benævnt »forordning nr. 2187/93«). De var ligeledes parter i sag T-541/93 R, hvori de fremsatte begæring om udsættelse af gennemførelsen af forordningen. Ved kendelse af 1. februar 1994 bestemte Rettens præsident, at begæringen om udsættelse ikke kunne tages til følge (sagerne T-278/93 R og T-555/93 R, T-280/93 R og T-541/93 R, Jones m.fl. mod Rådet og Kommissionen, Sml. II, s. 11).

3 Ved skrivelser registreret på Rettens Justitskontor mellem den 24. februar og den 26. juli 1994 har sagsøgerne, med undtagelse af Terry Wall, meddelt, at de hæver sagen.

4 I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 5, første punktum, pålægges det den part, som hæver sagen, at betale sagens omkostninger, såfremt den anden part har nedlagt påstand herom. I denne sag har sagsøgerne imidlertid anmodet om, at Retten anvender bestemmelsen i artikel 87, stk. 5, andet punktum, hvorefter den anden part kan pålægges at betale sagens omkostninger, hvis dette findes berettiget som følge af denne parts forhold.

5 I skrivelser registreret på Rettens Justitskontor mellem den 10. maj og den 10. august 1994 har Rådet og Kommissionen modsat sig sagsøgernes begæring vedrørende sagens omkostninger.

6 Sagsøgerne har til støtte for deres begæring i det væsentlige fremført tre argumenter.

De har for det første anført, at Rådet og Kommissionen, som fastslået af Domstolen i dom af 19. maj 1992, forenede sager C-104/89 og C-37/90, Mulder m.fl. mod Rådet og Kommissionen (Sml. I, s. 3061), er ansvarlige for de tab, der blev tilføjet de mælkeproducenter, som havde forpligtet sig til ikke at levere mælk i en begrænset periode, fordi de ikke blev tildelt en referencemængde i henhold til forordning nr. 857/84. I forordning nr. 2187/93, som blev udstedt med henblik på opfyldelsen af dommen i sagen Mulder m.fl. mod Rådet og Kommissionen, påberåbte Rådet og Kommissionen sig imidlertid forældelsen over for producenter i sagsøgernes situation. Desuden skal producenterne i henhold til forordningens artikel 14 for at få udbetalt den tilbudte erstatning give afkald på enhver form for yderligere krav mod fællesskabsinstitutionerne for det tab, der er genstand for tilbuddet om erstatning. Efter sagsøgernes opfattelse medfører dette, at de fratages deres ret til at få erstattet en del af de tab, de mener at have lidt. For det andet har sagsøgerne gjort gældende, at når Kommissionen ved forordning (EØF) nr. 2648/93 af 28. september 1993 om gennemførelsesbestemmelser til forordning nr. 2187/93 (EFT L 243, s. 1, herefter benævnt »forordning nr. 2648/93«) accepterede — med et fast beløb — at refundere alle mælkeproducenters udgifter til advokatsalærer vedrørende ydelser præsteret inden meddelelsen af 5. august 1992 (EFT C 198, s. 4), skal den ud fra en analogislutning også betale de advokatomkostninger, der er opstået efter den 5. august 1992, da denne advokatbistand viste sig at være nødvendig for at forbedre producenternes stilling. For det tredje har sagsøgerne anført, at det fremgår af kendelsen i sagen Jones m.fl. mod Rådet og Kommissionen, jf. ovenfor, at såfremt de i hovedsagerne anfægtede bestemmelser i forordning nr. 2187/93 kendes ulovlige, vil en accept af tilbuddet om erstatning i

henhold til forordningen ikke få nogen negative følger for sagsøgerne. Sagsøgerne finder, at de på baggrund af den øgede retssikkerhed, kendelsen har givet dem, nu kan hæve sagen.

7 Rådet og Kommissionen har i deres skriftlige indlæg anført, at det ikke var nødvendigt at anlægge sagen, og de har over for det andet og det tredje af sagsøgernes argumenter gjort gældende, at det i kendelsen i sagen Jones m.fl. mod Rådet og Kommissionen alene fastslås, at institutionerne skal træffe alle de nødvendige foranstaltninger til opfyldelse af en eventuel dom fra Retten eller Domstolen, hvorved forordning nr. 2187/93 annulleres på grund af en forkert anvendelse af reglerne om forældelse i EØF-statutten for Domstolen. Kendelsen kan på ingen måde begrunde, at sagsøgerne har hævet det af dem anlagte annullationssøgsmål. Tilbuddet om betaling af advokatomkostninger i forordning nr. 2648/93 forudsætter en accept af tilbuddet om erstatning på de i forordning nr. 2187/93 nærmere fastlagte vilkår, og det kan ikke anvendes uden for denne sammenhæng.

8 Indledningsvis bemærkes, at den faste erstatning i henhold til artikel 8 i forordning nr. 2187/93 kun tilbydes for den periode, for hvilken retten til erstatning ikke er forældet, og at den i artikel 43 i EØF-statutten for Domstolen fastsatte forældelsesfrist på fem år for krav, der støttes på ansvar uden for kontraktforhold, anses for afbrudt på datoen for fremsættelsen af producentens krav over for en af Fællesskabets institutioner, på datoen for sagens anlæg ved Domstolen eller senest den 5. august 1992, som er datoen for den meddelelse, hvorved Rådet og Kommissionen forpligtede sig til at anvende Domstolens dom i sagen Mulder m.fl. mod Rådet og Kommissionen, jf. ovenfor, på alle de berørte mælkeproducenter. I henhold til artikel 14 i forordning nr. 2187/93 indebærer en accept af tilbuddet om erstatning et afkald på enhver form for yderligere krav mod fællesskabsinstitutionerne for det tab, der er genstand for erstatningskravene.

9 Under sagen om foreløbige forholdsregler i sag T-541/93 R, McCutcheon m.fl. mod Rådet, som sagsøgerne i nærværende sag også var parter i, og i tilsvarende sager (Jones m.fl. mod Rådet og Kommissionen, jf. ovenfor), har Rådet og Kommissionen under den skriftlige forhandling erklæret, at den omstændighed, at sagsøgerne har accepteret tilbuddet om erstatning og givet afkald på enhver form for yderligere krav mod institutionerne, ikke nødvendigvis er ensbetydende med, at de har mistet ethvert krav på erstatning for hele den periode, for hvilken de mener at have sådanne krav, såfremt Retten eller Domstolen måtte nå frem til, at bestemmelserne om forældelse i artikel 8 i forordning nr. 2187/93 er ulovlige. Efter Rådets opfattelse vil der under sådanne omstændigheder som udgangspunkt kunne kræves erstatning for hele perioden.

10 Under retsmødet den 6. januar 1994 i de nævnte sager om foreløbige forholdsregler accepterede Rådets og Kommissionens befuldmægtigede, at en tilsvarende erklæring blev tilført retsbogen (jf. kendelsen i sagen Jones m.fl. mod Rådet og Kommissionen, præmis 51).

11 Herefter kan det ikke afvises, at denne stillingtagen fra institutionernes side, selv om begæringen om foreløbige forholdsregler ikke blev taget til følge, kan have fået sagsøgerne til at hæve erstatningssagen, som blev anlagt efter offentliggørelsen af forordning nr. 2187/93, da den skabte klarhed over Rådets og Kommissionens opfattelse med hensyn til følgerne af en accept af tilbuddet om erstatning i henhold til den omtvistede forordning, såfremt denne måtte blive annulleret.

12 Erklæringen er dog ikke af en sådan karakter, at den kan begrunde, at Rådet og Kommissionen pålægges at betale sagsøgernes omkostninger i henhold til artikel 87, stk. 5, i Rettens procesreglement. Hver part bør herefter bære sine egne omkostninger. Forordning nr. 2648/93 er herved uden betydning, da den blot i artikel 2 hjemler betaling af advokatomkostninger opstået før den 5. august 1992.

Af disse grunde

bestemmer

RETTENS PRÆSIDENT

1) **Humphrey Hennessy og de andre mælkeproducenter, der er nævnt i bilaget til nærværende kendelse, med undtagelse af Terry Wall, slettes af listen over sagsøgere i sag T-524/93.**

2) **Hver part bærer sine omkostninger.**

Således bestemt i Luxembourg den 13. januar 1995.

H. Jung

Justitssekretær

J.L. Cruz Vilaça

Præsident